

Rolnummer 692
Arrest nr. 29/95 van 4 april 1995

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van de artikelen 9 en 10 van de wet van 6 augustus 1993 betreffende de pensioenen van het benoemd personeel van de plaatselijke besturen, ingesteld door de Intercommunale d'oeuvres sociales pour la région de Charleroi.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters H. Boel, P. Martens, J. Delruelle, G. De Baets en R. Henneuse, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 14 maart 1994 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 15 maart 1994, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 9 en 10 van de wet van 6 augustus 1993 betreffende de pensioenen van het benoemd personeel van de plaatselijke besturen (*Belgisch Staatsblad* van 17 september 1993), wegens schending van de artikelen 10, 11 en 170 van de Grondwet en van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, door de Intercommunale d'oeuvres sociales pour la région de Charleroi, intercommunale in de rechtsvorm van een coöperatieve vennootschap, waarvan de zetel gevestigd is te Charleroi, boulevard Joseph II, 13.

II. De rechtspleging

Bij beschikking van 15 maart 1994 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van het beroep is kennisgegeven overeenkomstig artikel 76 van de organieke wet bij op 31 maart 1994 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 6 april 1994.

De Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, heeft een memorie ingediend bij op 13 mei 1994 ter post aangetekende brief.

Van die memorie is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 27 mei 1994 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 28 juni 1994 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 14 maart 1995.

De verzoekende partij heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 30 juni 1994 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 15 december 1994 heeft de voorzitter in functie de zetel aangevuld met rechter J. Delruelle, gelet op de inruststelling van een franstalige rechter van de zetel.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft het Hof iedere partij uitgenodigd een aanvullende memorie in te dienen en een kopie ervan te laten toekomen aan de andere partij, uiterlijk op 20 januari 1995, betreffende de hierna gestelde vragen :

1°) Beperkt het « geheel van de plaatselijke besturen » dat beoogd wordt in artikel 9, tweede lid, van de wet van 6 augustus 1993, gelet met name op artikel 1, b, van die wet, zich tot die welke aangesloten zijn bij de R.S.Z.P.P.O. alsmede die welke hun verzorgingsinstelling ertoe hebben gemachtigd een overeenkomst inzake

inning van de bijdragen af te sluiten met de Rijksdienst of strekt het zich uit tot alle besturen die aangesloten zijn bij de Rijksdienst krachtens artikel 32 van de gecoördineerde wetten op de kinderbijslag en waarop de bepalingen van artikel 161 van de nieuwe gemeentewet toepasselijk zijn ?

2°) Staat artikel 9 van de wet, met name de laatste drie leden ervan, toe dat het gedeelte van het reservefonds van de R.S.Z.P.P.O. dat evenredig is met de loonsom van het personeel van de besturen die hun pensioenen autonoom financieren, ingeschreven blijft in het reservefonds van de Rijksdienst, zonder dat het anderszins kan worden bestemd ?

3°) Er zou een beschrijving moeten worden gegeven van de mechanismen die door de overeenkomsten inzake de inning van pensioenbijdragen die tussen de verzorgingsinstellingen van de lokale besturen en de R.S.Z.P.P.O. zijn gesloten, zijn ingesteld, ten einde met name het Hof te informeren omtrent de eventuele bijdrage van die mechanismen tot de solidariteitsdoelstelling die door de in het geding zijnde wet wordt nagestreefd.

4°) In welk opzicht zou, aldus de verzoekende partij, de discriminatie worden versterkt door de omstandigheid dat volgens artikel 8 van de wet de R.S.Z.P.P.O. bij voorbaat aan de betrokken verzorgingsinstellingen de provisies stort die noodzakelijk zijn voor de betaling van de maandelijkse pensioenbedragen (verzoekschrift tot vernietiging, p. 16, eerste middel, vijfde alinea, *in fine*) ?

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 16 december 1994 ter post aangetekende brieven.

Aanvullende memories zijn ingediend door :

- de Ministerraad, bij op 19 januari 1995 ter post aangetekende brief;
- de verzoekende partij, bij op 20 januari 1995 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 1 februari 1995 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 23 februari 1995.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 1 februari 1995 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 23 februari 1995 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. J. Bourtembourg, advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij;
 - . Mr. N. Cahen, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers P. Martens en G. De Baets verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

Bij beschikking van 28 februari 1995 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 14 september 1995.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *De in het geding zijnde normen*

De wet betreffende de pensioenen van het benoemd personeel van de plaatselijke besturen is aangenomen op 6 augustus 1993. Haar eerste hoofdstuk heeft als titel «Aansluiting van plaatselijke besturen bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten of bij een verzorgingsinstelling ». Haar artikel 2 staat de plaatselijke besturen toe hun personeel dat nog niet bij de Rijksdienst is aangesloten, erbij aan te sluiten. Zo niet blijven zij verplicht zelf in te staan voor de last van de pensioenen. De - onherroepbare - aansluiting kan gebeuren bij het gemeenschappelijke stelsel, bij het bij die wet ingevoerde stelsel van de nieuwe aangeslotenen of nog bij overeenkomst met een verzorgingsinstelling. De artikelen 3 tot 8 van de wet stellen de rechten en plichten ter zake van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van

de Provinciale en Plaatselijke Overheidsdiensten (R.S.Z.P.P.O.) en van de betrokken besturen vast.

De artikelen 9 en 10 van de wet, die het onderwerp zijn van het beroep, luiden als volgt :

« Art. 9. Ieder jaar wordt het overschot inzake kinderbijslag met betrekking tot het voorlaatste jaar, verhoogd met de financiële opbrengsten zowel van dit overschot als van het reservefonds betreffende de kinderbijslag van de Rijksdienst, bestemd voor de financiering van de pensioenen die ten laste zijn van het gemeenschappelijk pensioenstelsel van de lokale overheden, het stelsel van de nieuwe bij de Rijksdienst aangesloten en van de voorzorgsinstelling.

Deze affectatie wordt verricht in verhouding tot het gedeelte van de respectieve loonmassa van het bij ieder van die stelsels aangesloten personeel, met betrekking tot de totale loonmassa van het vastbenoemde personeel van het geheel van de plaatselijke besturen.

Voor het bij een voorzorgsinstelling aangesloten personeel gebeurt deze affectatie bovendien in verhouding tot de loonmassa van het personeel voor welk het plaatselijk bestuur een overeenkomst heeft gesloten met de voorzorgsinstelling en voor zover de Rijksdienst instaat voor de inning van de bijdrage bestemd voor de financiering der pensioenen van het personeel van dit plaatselijk bestuur.

De niet-bestemde bedragen blijven ingeschreven op het reservefonds van de pensioenen van de Rijksdienst.

Eventuele beschikbare gelden in het Reservefonds van de kinderbijslag en het Reservefonds van de pensioenen kunnen er ook voor worden bestemd.

Zowel de grootte van de toegewezen bedragen als de verdeling ervan worden jaarlijks vastgesteld door een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit.

Art. 10. § 1. Bij de Rijksdienst wordt een fonds voor egalisatie van het percentage van de pensioenbijdragen ingesteld. Dit fonds wordt, vanaf 1994, gestijfd met een inhouding van 13,07 pct. die uitgevoerd wordt op het forfaitaire en het wijzigbaar gedeelte van het vakantiegeld, betaald aan de personeelsleden van de plaatselijke besturen.

De opbrengst van dit fonds wordt bestemd voor de financiering van hetzij het gemeenschappelijk pensioenstelsel van de lokale overheden, hetzij het stelsel van de nieuwe bij de Rijksdienst aangesloten, teneinde bij te dragen tot de overeenstemming van de bijdragepercentages die eigen zijn aan die twee stelsels.

De verdeling van de opbrengst van dit fonds zal jaarlijks, en voor de eerste keer in 1995, vastgesteld worden bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit.

§ 2. Artikel 11bis van het koninklijk besluit van 30 januari 1979 betreffende de toekenning van een vakantiegeld aan het personeel van 's lands algemeen bestuur houdt op van toepassing te zijn op de personeelsleden van de plaatselijke besturen. »

IV. In rechte

- A -

Verzoekschrift

A.1.1. De verzoekende partij begint met de toestand uiteen te zetten van de financiële reserves en de provisies die zijn aangelegd door de R.S.Z.P.P.O., die, krachtens de wet van 1 augustus 1985, de Omslagkas voor Gemeentelijke Pensioenen opvolgde. Op basis van de wet van 16 maart 1954 en van de wettelijke opdracht van die instelling, betwist zij de wettigheid van die reserves.

Zij herinnert aan het standpunt van de federale Regering betreffende de bestreden bepalingen, zoals het werd geformuleerd ter gelegenheid van de parlementaire voorbereiding die erop betrekking heeft, met name de antwoorden die werden gegeven op de opmerkingen van parlementsleden en van de Raad van State.

A.1.2. Na de algemene economie van de in het geding zijnde wet en van haar twee bestreden artikelen te hebben voorgesteld, geeft zij te kennen dat zij een intercommunale vereniging is waarvan het doel de oprichting is van instellingen van medische of sociale aard.

Haar personeelsleden waren aangesloten bij de Omslagkas voor Gemeentelijke Pensioenen. Op 29 januari 1987 besloot de verzoekende partij haar personeelsleden niet aan te sluiten bij de R.S.Z.P.P.O. vanaf 1 januari 1987 en de toekomstige pensioenen van haar personeel op zich te nemen door tussenkomst van een verzorgingsinstelling, ten deze OMOB, waarmee zij een overeenkomst voor het beheer van haar pensioenfonds sloot.

Door haar bijdrage in het stelsel van de kinderbijslag aan de gemeenschappelijke instelling, droeg zij bij tot het ontstaan van een overschot in die sector. Tijdens haar aansluiting bij het gemeenschappelijke pensioenstelsel tussen 1975 en 1986 droeg zij eveneens bij tot de aanleg van reserves in die sector. Zij doet dan ook van het vereiste belang blijken.

A.1.3. Het eerste middel, waarin de schending wordt aangevoerd van de artikelen 10, 11 en 170 van de Grondwet en van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, beoogt artikel 9 van de wet van 6 augustus 1993. De bezwaren die worden afgeleid uit die regels zijn de volgende :

- Het is niet verantwoord dat de plaatselijke overheden die aangesloten zijn bij een verzorgingsinstelling al dan niet de overschotten inzake kinderbijslag kunnen genieten naargelang de bijdragen aan de verzorgingsinstelling door de R.S.Z.P.P.O. dan wel rechtstreeks worden betaald. Die discriminatie kan des te minder worden verantwoord daar, in het eerste geval, de noodzakelijke bijdragen voorafgaandelijk door de Rijksdienst aan de verzorgingsinstelling worden gestort.

- Alleen de plaatselijke overheden die aangesloten zijn bij het gemeenschappelijke stelsel van de pensioenen of bij het stelsel van de nieuwe aangeslotenen van de R.S.Z.P.P.O. zullen de overschotten kunnen genieten van het stelsel van de kinderbijslag die ingeschreven zijn in het reservefonds van de pensioenen van de Rijksdienst.

- Die inbreuk op de gelijkheid leidt ertoe dat sommige plaatselijke overheden en hun personeelsleden uit hun eigendom worden ontzet.

- De ongelijkheid wordt verzwaaard door de omstandigheid dat het bedrag van de bijdrage inzake kinderbijslag, het bedrag van de bestemde bedragen en de omslag ervan, belastingen genoemd, door administratieve beslissingen, en niet door de wet worden vastgesteld.

- De regels van gelijkheid en niet-discriminatie zijn geschonden wanneer de wet voor de toekomst de heffing toestaat van bijdragen aan het stelsel van de kinderbijslag tegen een hoger bedrag dan noodzakelijk is voor het beheer ervan ten einde het pensioenstelsel van sommige plaatselijke besturen te financieren.

A.1.4. Als tweede middel, dat artikel 10 van de wet van 6 augustus 1993 beoogt, wordt de schending aangevoerd van de artikelen 10, 11 en 170 van de Grondwet. Die regels worden miskend wanneer de plaatselijke overheden die niet deelnemen aan het gemeenschappelijk pensioenstelsel verplicht worden deel te nemen aan de financiering van het egalisatiefonds. De inbreuk op de gelijkheid wordt verzwaaard door de omstandigheid dat de omslag van de inhouding op de kinderbijslag, belasting genoemd, bij een koninklijk besluit en niet bij de wet zal worden vastgesteld.

Memorie van de Ministerraad

A.2.1. Het door de wet van 6 augustus 1993 nagestreefde doel bestaat erin het stelsel van financiering van de pensioenen van de plaatselijke besturen te herorganiseren door die besturen toe te staan hun personeel, indien het niet onder het gemeenschappelijk pensioenstelsel valt, aan te sluiten bij een stelsel van de nieuwe bij de R.S.Z.P.P.O. aangeslotenen, welke inschrijving onherroepbaar is, of bij een mechanisme van overeenkomst bij een verzorgingsinstelling die zelf met de Rijksdienst een overeenkomst heeft gesloten waarbij die zich belast met de inning van de bijdragen en de financiering van de pensioenen. Die twee nieuwe mogelijkheden strekken ertoe de

zorgwekkende situatie te verhelpen van de pensioenlast van het personeel van de besturen die niet bij de R.S.Z.P.P.O. zijn aangesloten zonder de overeenkomsten te veronachtzamen die eerder door sommige plaatselijke besturen met verzorgingsinstellingen werden gesloten. De besturen die geen keuze hebben gemaakt uit één van die stelsels zijn ertoe gehouden het pensioen van hun personeel op autonome wijze te verzekeren, hetzij zelf, hetzij door een verzorgingsinstelling.

De nieuwe in het leven geroepen stelsels, gebaseerd op de solidariteit tussen de betrokken besturen, strekken ertoe te voorkomen dat de besturen die zelf het pensioen van hun personeel verzekeren zich in een blokkeersituatie bevinden die toe te schrijven is aan een te hoge verhouding tussen de pensioenlast en de loonsom.

Gelet op artikel 113 van het koninklijk besluit van 26 december 1938, dat elke nieuwe aansluiting bij het vroegere gemeenschappelijke stelsel financieel onwerkbaar maakte, moest de veralgemening van het nieuwe stelsel evenwel mogelijk worden gemaakt op dat vlak. Met dat doel staat artikel 4 van de wet de tenlasteneming door het stelsel van de nieuwe aangeslotenen toe van een gedeelte van de lopende pensioenen volgens een geïndividualiseerd stelsel dat de tenlasteneming van de pensioenen van de meest recent gepensioneerde personeels leden bevordert.

Het nieuwe stelsel moest eveneens een aantrekkelijk karakter vertonen voor de besturen die geen onmiddellijk belang hebben om zich aan te sluiten. Dat is het doel van de bestreden bepalingen. Een bijdrage die eigen is aan het stelsel van de nieuwe aangeslotenen wordt in het leven geroepen, maar, ten einde de stijging van de bijdragetarieven af te remmen, worden het overschot van het stelsel van de kinderbijslag en de inkomsten die door dat overschot alsmede door het reservefonds van de kinderbijslag worden voortgebracht, bestemd voor de financiering van de pensioenen van het gemeenschappelijk stelsel en van het stelsel van de nieuwe aangeslotenen, en dit evenredig met het gedeelte van de loonsom van het personeel dat aangesloten is bij elk van die stelsels ten opzichte van de totale loonsom van al het personeel van de plaatselijke besturen. De besturen die gebonden zijn aan een verzorgingsinstelling zullen dat stelsel kunnen genieten, voor zover de R.S.Z.P.P.O. belast werd met de inning van de bijdragen. Voor de besturen die zelf de pensioenen van hun personeel verzekeren en die geen dergelijk akkoord met de Rijksdienst hebben gesloten, blijven de niet bestemde gedeelten ingeschreven op het reservefonds van de pensioenen van de Rijksdienst.

Ten einde het voortbestaan te voorkomen van te omvangrijke verschillen tussen de bijdragetarieven van de twee pensioenstelsels, wordt een fonds voor egalisatie van die tarieven in het leven geroepen bij het bestreden artikel 10 van de wet. Dat fonds wordt gestijfd door de inhouding van 13,07 pct. op het vakantiegeld dat betaald wordt aan de personeelsleden van de plaatselijke besturen. Alleen de deelnemers aan de pensioenstelsels van de R.S.Z.P.P.O., en niet de besturen die gebonden zijn aan een verzorgingsinstelling, zullen ervoor in aanmerking komen.

A.2.2. De Ministerraad betwist de beweerde onwettigheid van de door de R.S.Z.P.P.O. aangelegde reserves, gelet op met name artikel 6 van het koninklijk besluit van 1 september 1969. Het percentage van de bijdrage aan het stelsel van de kinderbijslag, dat vanaf 1987 van 5,75 naar 5,25 pct. werd verlaagd, wordt vastgesteld ten einde de financiering van dat stelsel te dekken, en niet om de Rijksdienst in de gelegenheid te stellen reserves aan te leggen; het houdt ook rekening met de zorg dat geen distorsie in het leven wordt geroepen met het in de privé-sector geldende bedrag van 7 pct.

Na de posten te hebben gepreciseerd betreffende de financiële reserves van de R.S.Z.P.P.O., beschrijft de Ministerraad de opdracht van deze laatste, zoals die voortvloeit uit het koninklijk besluit nr. 491 van 31 december 1986 tot wijziging van de wet van 25 april 1933, in die zin dat die niet alleen erin bestaat het bestuur van de pensioenen de bedragen ter beschikking te stellen die noodzakelijk zijn voor de betaling van de pensioenen, maar ook de financiering te verzekeren van de last van deze laatste, wat noodzakelijk een verzorgingskarakter impliceert.

A.2.3. In feite heeft de verzoekende partij haar lidmaatschap van het gemeenschappelijk stelsel van de plaatselijke overheden opgezegd. De pensioenen van haar sinds die datum gepensioneerde personeel zijn te haren laste; zij sloot daartoe een beheersovereenkomst voor het pensioenfonds met een verzorgingsinstelling, ten deze OMOB, en zij heeft deze laatste niet gemachtigd een overeenkomst te sluiten voor de inning van de bijdragen met de R.S.Z.P.P.O.

A.2.4. Ten aanzien van de ontvankelijkheid wordt de situatie van de verzoekende partij geenszins geraakt door het bestreden artikel 9 van de wet van 6 augustus 1993. Zij blijft immers gehouden tot de betaling van de

bijdragen inzake kinderbijslag en zij heeft niet meer noch minder dan voorheen aanspraken te doen gelden op het eventuele overschot van die sector of op haar bijdrage tot dat overschot. Hetzelfde geldt voor het bestreden artikel 10 van de wet van 6 augustus 1993. De inhouding op het vakantiegeld is verschuldigd krachtens een andere tekst, het koninklijk besluit van 30 januari 1979. Naar luid van het koninklijk besluit van 6 mei 1993 is het bedrag van die inhouding op 13,07 pct. vastgesteld.

Dat de verzoekende partij erover klaagt de door de bestreden bepalingen verleende bestemming niet te kunnen genieten, is toe te schrijven aan de keuze die zij heeft gemaakt door in 1987 het gemeenschappelijk pensioenstelsel te verlaten, door zich niet aan te sluiten bij het stelsel van de nieuwe aangeslotenen en door OMOB niet ertoe te machtigen zich tot de R.S.Z.P.P.O. te wenden voor de inning van de bijdragen. Gelet op het niveau van de pensioenen die door de verzoekende partij aan haar personeelsleden verleend worden, zou zij, op termijn, geen nadeel kunnen lijden vanwege haar aansluiting bij het nieuw in het leven geroepen stelsel.

A.2.5. Als antwoord op het eerste middel begint de Ministerraad met de bevoegdheid van het Hof te betwisten om de inachtneming van artikel 170 van de Grondwet en van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens te toetsen.

Het bestreden artikel 9 van de wet van 6 augustus 1993 roept geen belasting in het leven : de bijdrage inzake kinderbijslag is een sociale zekerheidsbijdrage waarvan het bedrag door de Koning wordt vastgesteld krachtens de wet van 1 april 1985. In ieder geval vormt die bijdrage, wanneer zij eenmaal is geïnd, geenszins het vermogen van de schuldenaar ervan. Die voert een wettelijke verplichting uit ten gunste van de R.S.Z.P.P.O., welke de bijdrage bij voorrang moet bestemmen voor de betaling van de kinderbijslag, aangezien enige andere bestemming slechts door de wetgever kan worden vastgesteld. Het tarief van de bijdragen werd niet op een hoger bedrag vastgesteld dan wat noodzakelijk is voor de dekking van de behoeften inzake kinderbijslag. Het overschot van die sector vloeit voort uit het goede beheer ervan, dat de verzoekende partij niet kan genieten, aangezien zij geweigerd heeft aan dat stelsel deel te nemen.

De algemene doelstelling van de bestreden wet is het voorspelbare faillissement van de bijzondere pensioenstelsels te voorkomen; het is dus verantwoord dat enkel diegenen die eraan deelnemen de voordelen ervan behalen.

De wetgever heeft het voordeel van het bestreden artikel 9 toegekend aan de besturen die gebonden zijn aan een voorzorgsinstelling die met de R.S.Z.P.P.O. een overeenkomst voor de inning van de bijdragen heeft gesloten. Er kon immers geen breuk van de lopende betrekkingen tussen de besturen en de voorzorgsinstellingen worden opgelegd, maar door de voorwaarde op te leggen van een aanvaarding van een overeenkomst tussen deze laatste en de Rijksdienst, wordt een controle van de inachtneming van de wettelijke verplichtingen verzekerd en treden de betrokken besturen tot een organisatie toe die het mogelijk zal maken dat de wijze van financiering van de pensioenstelsels wordt geüniformiseerd en een grotere solidariteit tussen die stelsels ontstaat.

A.2.6. Als antwoord op het tweede middel herinnert de Ministerraad eraan dat de inhouding van 13,07 pct. voortvloeit uit vroegere koninklijke besluiten, aangezien artikel 10 zich beperkt tot het regelen van de bestemming ervan. Het brengt dus geen nadeel aan de verzoekende partij toe.

Die bepaling roept geen discriminatie in het leven. De sociale zekerheid steunt op het solidariteitsprincipe, dat toestaat dat de wet onderscheiden maakt tussen bepaalde situaties. De verzoekende partij had zich buiten die solidariteit geplaatst, en kan dan ook geen aanspraak erop maken die te genieten.

De bestreden bepaling voorziet in de grondslag, de berekeningsbasis en het bedrag van de inhouding, zodat de kritiek die betrekking heeft op het niet optreden van de wetgever ter zake niet gegrond is. Die inhouding is in ieder geval geen belasting : de wet geeft haar een nauwkeurige bestemming.

Memorie van de verzoekende partij

A.3.1. De bestreden wet maakt het mogelijk besturen het solidariteitsbeginsel te laten genieten, maar uitsluitend vanaf het ogenblik waarop zij er belang bij hebben wegens het bedrag van hun pensioenuitgaven.

De R.S.Z.P.P.O., die zich in een repartitiestelsel inschakelt, kan geen reserves aanleggen op doelbewuste en terugkerende wijze. Geen tekst voorziet in de mogelijkheid, voor die instelling, om dergelijke reserves aan te leggen. Het koninklijk besluit van 1 september 1969 staat weliswaar het aanleggen van een reservefonds toe, maar kan de Rijksdienst niet er-toe machtigen de bijdragen op een zodanig bedrag vast te stellen dat het zeker tot een overschot leidt, dat op doelbewuste wijze is berekend ten einde de financiering van andere sectoren dan die van de kinderbijslag te verzekeren. Het is niet verantwoord een distorsie te voorkomen tussen de bedragen die toepasselijk zijn op de privé-sector en de openbare sector.

A.3.2. Ten aanzien van de ontvankelijkheid wordt de vraag gesteld, niet of de verzoekende partij over een subjectief recht beschikt op het overschot van het stelsel van de kinderbijslag, maar of, zodra tot de verdeling van dat overschot wordt besloten, dat kan gebeuren onder uitsluiting van sommige van de bijdragende besturen. In die context heeft de verzoekende partij er belang bij de vernietiging te vorderen van de bepalingen die haar uitsluiten van het repartitiestelsel.

De bewering van de minister tijdens de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet, volgens welke het deel van het overschot van de besturen die buiten één van de drie stelsels blijven waarin die wet voorziet, geblokkeerd zou blijven in het reservefonds, wordt gelogenstraft door de tekst van het bestreden artikel 9, dat erin voorziet dat de bestemming van het overschot gebeurt in verhouding tot de loonsom van het personeel van het geheel van de besturen, namelijk de besturen die aangesloten zijn bij één van de pensioenstelsels. Zelfs indien dat gedeelte geblokkeerd blijft, zullen de uitgesloten besturen het niet kunnen genieten zolang zij zich niet aansluiten bij één van de drie stelsels. De eventueel beschikbare gelden van de reservefondsen van de kinderbijslag en van de pensioenen kunnen bovendien elk jaar bestemd worden voor de financiering van de pensioenen ten laste van één van de drie stelsels.

De verzoekende partij grondt haar belang om de vernietiging van artikel 10 van de wet van 6 augustus 1993 te vorderen op het feit dat zij uitgesloten wordt van het door de wet georganiseerde herverdelingsstelsel, terwijl zij deelneemt aan de bijdragen waarop de inhouding wordt geïnd.

Het feit dat de verzoekende partij gepenaliseerd wordt wegens haar keuze, die door de wet wordt toegestaan, om zelf het pensioenstelsel van haar personeel te financieren, vormt het belangrijkste verwijt dat tegen de bestreden bepalingen wordt gericht. De wet staat de toekenning, door de plaatselijke besturen, van pensioenen toe die op meer gunstige wijze dan in het wettelijk stelsel worden vastgesteld. Het afsluiten, door de verzorgingsinstelling van de verzoekende partij, van een overeenkomst voor de inning van de bijdragen met de R.S.Z.P.P.O. zou tot gevolg hebben dat die bijdragen vastgesteld worden op een niveau dat de huidige last van haar pensioenstelsel te boven gaat; men zou haar dus niet kunnen verwijten te wensen dat laatste te behouden, maar zij heeft er belang bij de ontzegging die haar raakt van de herverdeling van de door de bestreden bepalingen georganiseerde inningen te bekritisieren.

A.3.3. Ten aanzien van het eerste middel heeft het Hof reeds zijn bevoegdheid bevestigd wat de toetsing van het gelijkheidsbeginsel op fiscaal gebied betreft dat vastgelegd is in artikel 170 van de Grondwet. Ook heeft de toetsings sfeer van het Hof zich uitgebreid tot de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Vermits de bijdrage inzake kinderbijslag op een zodanige wijze is vastgesteld dat zij meer dekt dan de behoeften van dat stelsel, lijkt het overschotgedeelte ervan wel degelijk op een belasting.

De in het geding zijnde bepalingen maken het mogelijk dat een gedeelte van het overschot dat door de overtollige bijdragen wordt voortgebracht terugkeert naar het vermogen van de bij het bestreden artikel 9 van de wet beoogde besturen; die welke zelf het pensioenstelsel van hun personeel financieren verliezen dat voordeel, zodat het beginsel van gelijkheid voor het eigendomsrecht geschonden is.

De verzoekende partij beweert het recht te hebben het goede beheer van het stelsel van de kinderbijslag te genieten, maar ook te opteren voor een autonoom stelsel inzake pensioenen. Zij neemt deel aan het solidariteitsstelsel in het eerstgenoemde; er is geen reden haar de voordelen van dat stelsel te ontzeggen omdat zij niet deelneemt aan de solidariteit in een ander, dat van de pensioenen. Het is onevenredig een verband in het leven te roepen tussen de financiering van de twee stelsels, zonder verantwoording, terwijl geen bepaling de aansluiting bij de R.S.Z.P.P.O. verplicht stelt. De Raad van State had de aandacht van de wetgever gevestigd op het delicate karakter van dat stelsel.

De verantwoording die wordt gegeven aan de toekenning van het voordeel van het overschot van de kinderbijslag aan de besturen waarvan de verzorgingsinstelling een akkoord heeft afgesloten met de Rijksdienst en met uitsluiting van dat voordeel ten nadele van de besturen waarvan de verzorgingsinstelling geen overeenkomst met de Rijksdienst heeft afgesloten, afgeleid uit de doelstelling van solidariteit in het pensioenstelsel, is niet adequaat vermits de discriminatie tot stand wordt gebracht in het stelsel van de kinderbijslag. Het is karakteristiek voor de wil van de wetgever de besturen te penaliseren die buiten de invloedssfeer van de R.S.Z.P.P.O. blijven. De Ministerraad verantwoordt niet in welk opzicht het feit via deze laatste de bijdragebetaling te laten verlopen van de besturen die gebonden zijn aan een verzorgingsinstelling, tot het solidariteitsstelsel zou bijdragen.

A.3.4. Wat het tweede middel betreft betwist de verzoekende partij niet het principe van de inhouding, maar bekritiseert zij het feit dat zij uitgesloten is van de omslag ervan. Zij verwijst naar de voorgaande overwegingen wat de verantwoording van het bestreden artikel 10 betreft die afgeleid is uit het solidariteitsbeginsel. Zij neemt deel aan het stelsel, dat op dat principe is gebaseerd, van de inhouding op het vakantiegeld, maar in een ander stelsel, dat van de pensioenen, is het dat de herverdeling tot stand wordt gebracht, zonder dat het verband tussen de twee wordt geëxpliciteerd.

Het is niet denkbaar dat de verdeling van de opbrengst van de inhouding, belasting genoemd, jaarlijks geschiedt bij een besluit van de uitvoerende macht.

De door het Hof gestelde vragen

A.4. Bij een beschikking van 15 december 1994 stelde het Hof de volgende vier vragen aan de partijen :

« 1°) Beperkt het ' geheel van de plaatselijke besturen ' dat beoogd wordt in artikel 9, tweede lid, van de wet van 6 augustus 1993, gelet met name op artikel 1, b, van die wet, zich tot die welke aangesloten zijn bij de R.S.Z.P.P.O. alsmede die welke hun verzorgingsinstelling ertoe hebben gemachtigd een overeenkomst inzake inning van de bijdragen af te sluiten met de Rijksdienst of strekt het zich uit tot alle besturen die aangesloten zijn bij de Rijksdienst krachtens artikel 32 van de gecoördineerde wetten op de kinderbijslag en waarop de bepalingen van artikel 161 van de nieuwe gemeentewet toepasselijk zijn ?

2°) Staat artikel 9 van de wet, met name de laatste drie leden ervan, toe dat het gedeelte van het reservefonds van de R.S.Z.P.P.O. dat evenredig is met de loonsom van het personeel van de besturen die hun pensioenen autonoom financieren, ingeschreven blijft in het reservefonds van de Rijksdienst, zonder dat het anderszins kan worden bestemd ?

3°) Er zou een beschrijving moeten worden gegeven van de mechanismen die door de overeenkomsten inzake de inning van pensioenbijdragen die tussen de verzorgingsinstellingen van de lokale besturen en de R.S.Z.P.P.O. zijn gesloten, zijn ingesteld, ten einde met name het Hof te informeren omtrent de eventuele bijdrage van die mechanismen tot de solidariteitsdoelstelling die door de in het geding zijnde wet wordt nagestreefd.

4°) In welk opzicht zou, aldus de verzoekende partij, de discriminatie worden versterkt door de omstandigheid dat volgens artikel 8 van de wet de R.S.Z.P.P.O. bij voorbaat aan de betrokken verzorgingsinstellingen de provisies stort die noodzakelijk zijn voor de betaling van de maandelijkse pensioenbedragen (verzoekschrift tot vernietiging, p. 16, eerste middel, vijfde alinea, *in fine*) ? ».

Aanvullende memorie van de Ministerraad

A.5. Als antwoord op die vragen deelt de Ministerraad de volgende opmerkingen mee.

A.5.1. Wat de eerste vraag betreft is de Ministerraad van oordeel dat « het geheel van de plaatselijke besturen » als bedoeld in artikel 9, tweede lid, van de wet van 6 augustus 1993 zich uitstrekt tot alle besturen die zijn aangesloten bij de R.S.Z.P.P.O. krachtens artikel 32 van de gecoördineerde wetten op de kinderbijslag en waarop artikel 161 van de nieuwe gemeentewet toepasselijk is. De verzoekende partij zou in aanmerking kunnen

komen voor het bestemde gedeelte van de overschotten door de Rijksdienst een deel te laten innen van de bijdragen die noodzakelijk zijn voor de financiering van de huidige en toekomstige pensioenen van haar personeel.

A.5.2. Als antwoord op de tweede vraag geeft de Ministerraad aan dat de plaatselijke besturen die geen gebruik maken van het gemeenschappelijke stelsel of van het stelsel van de nieuwe aangesloten, de besturen die aangesloten zijn bij een verzorgingsinstelling maar de Rijksdienst niet hebben belast met de inning van een gedeelte van de pensioenbijdragen of de besturen die geen gebruik maken van een verzorgingsinstelling onmogelijk aanspraak kunnen maken op het bestemde overschot, en het gedeelte dat evenredig is met de loonsom van het personeel van die instellingen ingeschreven blijft op het reservefonds van de pensioenen van de Rijksdienst zonder mogelijke bestemming. Dat blijkt uit de evolutie van het ontwerp van wet in de loop van de parlementaire voorbereiding. Die besturen zullen hun aandeel in dat fonds krijgen wanneer zij zich aansluiten bij een van de drie stelsels die door de bestreden wet worden bevorderd.

A.5.3. Wat de derde vraag betreft geeft de Ministerraad aan dat de bijdrage die door de R.S.Z.P.P.O. wordt geïnd voor rekening van de verzorgingsinstellingen, net zoals de bijdrage van het gemeenschappelijke stelsel en het stelsel van de nieuwe aangesloten, onder het koninklijk besluit van 25 oktober 1985 valt, waardoor een correcte inning ervan wordt gewaarborgd. Ook zijn, krachtens artikel 13, § 1, van de bestreden wet, de plaatselijke besturen die bij de R.S.Z.P.P.O. zijn aangesloten of verbonden zijn met een verzorgingsinstelling en een akkoord hebben met de Rijksdienst, onderworpen aan de controle van de Bijzondere Commissie van de pensioenen van de plaatselijke besturen, die toeziet op de naleving van de geldende regeling.

Gepreciseerd wordt dat niet alle bijdragen via de Rijksdienst moeten gaan, maar uitsluitend een bepaalde hoeveelheid, en dat het percentage dat momenteel op 10 pct. is vastgesteld lager ligt dan het percentage dat noodzakelijk zal zijn op lange termijn, zelfs voor de verzoekende partij. Niets zou beletten dat andere, niet symbolische, percentages worden vastgesteld en dat een overeenkomst met andere instellingen dan OMOB wordt afgesloten.

A.5.4. In verband met de vierde vraag is de Ministerraad integendeel van oordeel dat de vooruitbetaling van de provisies door de Rijksdienst aan de verzorgingsinstellingen ertoe strekt dat de pensioenen kunnen worden betaald zonder dat van vormen van voorfinanciering gebruik moet worden gemaakt.

Aanvullende memorie van de verzoekende partij

A.6.1. Als antwoord op de eerste van de vier door het Hof in zijn beschikking van 15 december 1994 gestelde vragen beweert de verzoekende partij dat de uitdrukking « plaatselijke besturen » niet ondubbelzinnig lijkt te zijn gedefinieerd in de wettekst, zoals bijvoorbeeld blijkt uit de zin die eraan wordt gegeven in artikel 10 van de wet. In artikel 9, tweede lid, staat « geheel van de plaatselijke besturen » noch voor de besturen die bedoeld worden in het vorige lid, noch voor de besturen die bedoeld worden in artikel 1, b, van de wet, maar voor alle plaatselijke besturen, ook die welke aangesloten zijn bij een verzorgingsinstelling en die zelf de pensioenen aan hun personeel betalen.

A.6.2. Wat de tweede vraag betreft betwist de verzoekende partij dat het gedeelte van het reservefonds van de kinderbijslag en van het pensioenfonds dat afkomstig is van de besturen die de pensioenen van hun personeel autonoom financieren voor haar zou kunnen worden bestemd de dag waarop een dergelijk bestuur zich zal aansluiten bij het stelsel van de nieuwe aangesloten of een overeenkomst met een verzorgingsinstelling zal afsluiten, vermits de beschikbare middelen van die reservefondsen bestemd kunnen worden voor de financiering van een van de drie in de wet bedoelde pensioenstelsels, zodat het gedeelte van de niet aangesloten besturen niet in het reservefonds zal blijven terwijl uitsluitend het overschot inzake kinderbijslag van het voorlaatste jaar een bestemming krijgt.

A.6.3. Wat de derde vraag betreft leidt de verzoekende partij, die de overeenkomst neerlegt die op 20 december 1993 tussen OMOB en de R.S.Z.P.P.O. werd gesloten, eruit af dat zij een voorfinanciering van de bijdragen door de Rijksdienst in het leven roept, maar is het haar niet duidelijk in hoeverre dat mechanisme bijdraagt tot de solidariteitsdoelstelling. Irrelevant zou de stelling zijn dat de Bijzondere Commissie van de pensioenen aldus over de gegevens zou mogen beschikken die noodzakelijk zijn voor het vervullen van haar

taak, vermits de plaatselijke besturen die verbonden zijn met een voorzorgsinstelling aan die Commissie alle nodige gegevens moeten verstrekken.

A.6.4. Inzake de laatste vraag voert de verzoekende partij aan dat de voorfinanciering van de bijdragen door de R.S.Z.P.P.O. tot nieuwe bijkomende lasten leidt voor die instelling terwijl dat mechanisme niet bijdraagt tot de nagestreefde solidariteitsdoelstelling en die lasten door alle plaatselijke besturen worden gedragen.

- B -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

B.1.1. De Ministerraad betwist dat de verzoekende partij belang heeft bij haar beroep. Hij is van oordeel dat haar situatie door de bestreden bepalingen geenszins wordt geraakt.

Wat artikel 9 van de wet van 6 augustus 1993 betreft, geeft de Ministerraad aan dat de verzoekende partij, zoals in het verleden, moet blijven bijdragen aan de R.S.Z.P.P.O. voor het stelsel van de kinderbijslag en dat zij noch meer noch minder dan tevoren aanspraken heeft te doen gelden op het overschot van de kinderbijslag met betrekking tot het voorlaatste jaar verhoogd met de financiële opbrengst van dat overschot en van het reservefonds van de kinderbijslag van de Rijksdienst.

In verband met artikel 10 van de bestreden wet voert de Ministerraad aan dat de inhouding op het vakantiegeld door de verzoekende partij verschuldigd blijft, dit krachtens sinds 30 januari 1979 jaarlijks genomen koninklijke besluiten, aangezien de bestreden bepaling alleen de bestemming ervan regelt, en dat zo de verzoekende partij er niet voor in aanmerking komt, dit is omdat zij ervoor koos uit het gemeenschappelijk pensioenstelsel te treden en zich niet bij het stelsel van de nieuwe aangesloten aan te sluiten.

B.1.2. De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt doet blijken van een belang. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

B.1.3. Artikel 9 van de wet van 6 augustus 1993 bestemt het overschot inzake kinderbijslag met betrekking tot het voorlaatste jaar, verhoogd met de financiële opbrengsten zowel van dat

overschot als van het reservefonds betreffende de kinderbijslag van de R.S.Z.P.P.O., voor pensioenstelsels van het personeel van plaatselijke besturen waarbij de verzoekende partij zich niet aansloot, terwijl zij met haar bijdragen aan het stelsel van de kinderbijslag tot dat overschot en dat reservefonds bijdroeg. Die bepaling wijzigt niet haar situatie wat de bijdrageplicht betreft, maar doet een nieuwe situatie ontstaan in zoverre zij dat overschot voor de financiering van bepaalde pensioenstelsels bestemt, met uitsluiting van andere stelsels, met name het stelsel waarvoor de verzoekende partij koos. Die bepaling kan de verzoekende partij ongunstig raken. In die mate doet zij van een belang bij de vernietiging van artikel 9 van de wet van 6 augustus 1993 blijken.

B.1.4. Artikel 10 van de wet van 6 augustus 1993 stelt een fonds voor egalisatie van het percentage van de «pensioenbijdragen » in bij de R.S.Z.P.P.O., dat gestijfd wordt door inhoudingen op het vakantiegeld dat uitbetaald wordt aan de personeelsleden van alle plaatselijke besturen, ook de verzoekende partij, die evenwel niet in aanmerking komt voor de opbrengst van dat fonds. Er ontstond aldus een nieuwe situatie : sommige plaatselijke besturen komen in aanmerking voor de financiële opbrengst van een fonds tot de vorming waarvan zij hebben bijgedragen, terwijl andere plaatselijke besturen die ook tot de vorming van het fonds hebben bijgedragen, waaronder de verzoekende partij, er niet voor in aanmerking komen. Die bepaling kan dus de verzoekende partij ongunstig raken. In die mate doet zij van een belang blijken bij de vernietiging van artikel 10 van de wet van 6 augustus 1993.

Ten gronde

Ten aanzien van de twee middelen samen

B.2. De verzoekende partij voert twee middelen aan die zijn afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 170 van de Grondwet. In haar eerste middel voert zij bovendien de schending aan van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Noch artikel 142 van de Grondwet, noch de bijzondere wet van 6 januari 1989 hebben aan het Hof de bevoegdheid verleend om wettelijke normen te vernietigen wegens directe schending van artikel 170 van de Grondwet of een internationaal verdrag. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze de miskenning van artikel 170 van de Grondwet en van het voormelde Eerste Protocol een schending van het gelijkheidsbeginsel zou uitmaken. De grieven van de verzoekende partij dienen slechts te worden onderzocht in zoverre zij op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet steunen.

B.3. De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid van de Provinciale en Plaatselijke Overheidsdiensten (R.S.Z.P.P.O.) is de instelling die het beheer voert over verscheidene sectoren van de sociale zekerheid van het personeel van de plaatselijke besturen, met name de sector van de kinderbijslag en die van de pensioenen. Wat de kinderbijslag betreft, zijn alle plaatselijke besturen bij die Rijksdienst aangesloten. Wat de pensioenen betreft, waren de meeste plaatselijke besturen - 90 pct. van de gemeenten - reeds, vóór de wet van 6 augustus 1993, bij die Rijksdienst aangesloten, die een stelsel organiseerde van verdeling over al de bijdrageplichtigen, alle aangesloten besturen door elkaar genomen. De andere - 10 pct. van de gemeenten maar 50 pct. van de gemeentelijke personeelsleden - stonden zelf in voor de last van de pensioenen. Sommige van hen hadden daartoe een overeenkomst afgesloten met een verzorgingsinstelling, die in de meeste gevallen de Onderlinge Maatschappij der Openbare Besturen (OMOB) was (*Gedr. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 1012/3, p. 3; *Gedr. St.*, Senaat, 1992-1993, nr. 783-2, pp. 2 en 3).

Door het aannemen van de wet van 6 augustus 1993, nam de wetgever een reeks maatregelen om het hoofd te bieden aan de toenemende last van de pensioenen die op de gemeenten weegt (*ibidem*).

B.4. Op grond van artikel 9 van de bestreden wet kunnen de pensioenen mede gefinancierd worden met het overschot inzake kinderbijslag met betrekking tot het voorlaatste jaar, verhoogd met de financiële opbrengsten zowel van dit overschot als van het reservefonds betreffende de kinderbijslag van de Rijksdienst.

B.5. Volgens artikel 2 van de wet kunnen de plaatselijke besturen hun personeel dat niet is aangesloten bij het gemeenschappelijk pensioenstelsel aansluiten ofwel bij het stelsel van de nieuwe bij de Rijksdienst aangeslotenen ofwel, bij overeenkomst, bij een verzorgingsinstelling.

B.6. Om de financiële last die weegt op de bij het gemeenschappelijk stelsel aangesloten plaatselijke besturen niet te verzwaren, worden krachtens artikel 5, tweede lid, van de wet het stelsel van de nieuwe aangeslotenen en het gemeenschappelijk pensioenstelsel afzonderlijk beheerd.

Artikel 10 van de wet stelt een egalisatiefonds in dat gestijfd wordt met een inhouding van 13,07 pct. op het vakantiegeld van het personeel. Dat fonds zal bijdragen « tot de overeenstemming van de bijdragepercentages die eigen zijn aan die twee stelsels » (artikel 10, § 1, tweede lid, *in fine*).

B.7. De artikelen 9 en 10 bevatten maatregelen om de plaatselijke besturen ertoe aan te zetten voor een solidariteitsstelsel te opteren. Sinds de inwerkingtreding van de bestreden wet kunnen vijf stelsels worden onderscheiden volgens de keuze die elk plaatselijk bestuur doet :

1° het gemeenschappelijk stelsel, dat in het verlengde ligt van het vroegere repartitiestelsel;

2° het stelsel van de nieuwe aangeslotenen, dat de toekomstige pensioenen en op progressieve wijze de pensioenen van het reeds gepensioneerd personeel ten laste neemt;

3° het stelsel van de besturen die op autonome wijze voor het pensioen van hun personeel instaan maar die met een verzorgingsinstelling daartoe een overeenkomst hebben afgesloten en die instelling de toestemming hebben gegeven de R.S.Z.P.P.O. de inning van de bijdragen inzake pensioenen toe te vertrouwen;

4° het stelsel van de besturen die op autonome wijze voor het pensioen van hun personeel instaan, maar die met een verzorgingsinstelling daartoe een overeenkomst hebben afgesloten zonder een dergelijke toestemming ten bate van de R.S.Z.P.P.O. te hebben gegeven;

5° het stelsel van de besturen die op autonome wijze voor het pensioen van hun personeel instaan, zonder een overeenkomst te hebben afgesloten met een verzorgingsinstelling.

Alleen de besturen die geopteerd hebben voor een van de eerste drie stelsels genieten de verdeling waarin het tweede en het derde lid van artikel 9 voorzien; alleen de besturen die geopteerd hebben voor het tweede stelsel genieten het bij artikel 10 in het leven geroepen egalisatiefonds.

B.8. De verzoekende partij is een intercommunale die ertoe gehouden is een pensioenstelsel voor haar personeel te verzekeren, aangezien het koninklijk besluit nr. 281 van 31 maart 1936 de intercommunales met de gemeenten gelijkstelt op dat vlak. De verzoekende partij opteerde voor het vierde van de voormelde stelsels. Zij geniet dus geen van de voordelen waarin de artikelen 9 en 10 van de bestreden wet voorzien.

B.9. Het komt het Hof niet toe te beoordelen of een bij de wet ingestelde maatregel opportuun of wenselijk is. Het staat aan de wetgever te beoordelen, wanneer hij nieuwe pensioenstelsels opzet, of maatregelen dienen te worden genomen die de plaatselijke besturen ertoe aanzetten zich bij die nieuwe stelsels aan te sluiten, zoals hij deed bij de artikelen 9 en 10 van de wet van 6 augustus 1993. Dusdoende vermag de wetgever evenwel de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet te miskennen door sommige besturen op discriminerende wijze te behandelen ten opzichte van andere besturen die ermee vergelijkbaar zouden zijn.

B.10. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.11. In zoverre de financieringsmiddelen van de artikelen 9 en 10 voorbehouden zijn aan de besturen die geopteerd hebben voor het gemeenschappelijke stelsel of voor het stelsel van de nieuwe aangeslotenen, steunt dat onderscheid op een objectief criterium : alleen die besturen hebben zich bij een solidariteitsstelsel aangesloten; de andere hebben geopteerd voor een autonoom beheer van hun pensioenfondsen.

B.12. Overigens komt het, wegens de samenhang tussen de verschillende sectoren van de sociale zekerheid, de wetgever toe te beoordelen of financiële middelen overgeheveld dienen te worden van de ene sector naar de andere, wanneer hij vaststelt dat een van die sectoren een tekort heeft, terwijl andere sectoren een overschot hebben. De vraag rijst niet ten deze of dergelijke overdrachten geen discriminatie instellen tussen de begunstigden van de verschillende sectoren van de sociale zekerheid.

B.13. Vermits de wetgever de solidariteit tussen de plaatselijke besturen als een fundamentele doelstelling van de nieuwe regeling beschouwt en vaststelt dat de pensioenlasten van die besturen steeds zwaarder gaan wegen, vermag hij in redelijkheid te beslissen dat de overschotten van de kinderbijslag naar de pensioenstelsels worden overgeheveld, dat een egalisatiefonds wordt opgericht dat gefinancierd wordt met inhoudingen op het vakantiegeld, en dat die mechanismen gekoppeld worden aan financiële maatregelen die de besturen ertoe aanzetten zich bij de stelsels die op solidariteit steunen aan te sluiten.

Door het nemen van dergelijke maatregelen roept de wetgever geen willekeurig of onevenredig onderscheid in het leven.

B.14. Het Hof stelt evenwel vast dat, wat artikel 9 betreft, de wetgever de voordelen die daarin zijn bepaald niet heeft voorbehouden aan alleen de plaatselijke besturen die deelnemen aan een van de twee stelsels die gegrond zijn op de solidariteit : artikel 9, eerste lid, breidt het voordeel van de verdelingen die het doorvoert uit tot de besturen die geopteerd hebben voor het derde van de hiervoor beschreven stelsels. Hoewel die besturen buiten de solidariteitsstelsels blijven, is het begrijpelijk dat de wetgever de besturen die een overeenkomst met een verzorgingsinstelling hadden afgesloten niet heeft willen dwingen die te verbreken.

B.15. Het derde lid van artikel 9 roept bovendien een onderscheid in het leven onder de plaatselijke besturen naargelang zij voor het derde of voor het vierde van de *sub* B.7 beschreven stelsels hebben geopteerd. Het is evenwel niet duidelijk om welke reden, in verband met de solidariteitsdoelstelling, het verantwoord zou zijn dat de besturen die een overeenkomst hebben afgesloten met een verzorgingsinstelling het voordeel zou worden ontzegd van de verdelingen waarin artikel 9 voorziet alleen omdat zij het niet mogelijk hebben gemaakt dat de Rijksdienst voor de inning instaat van de bijdragen voor de financiering van de pensioenen.

Weliswaar is die ontzegging niet definitief, vermits de niet bestemde bedragen ingeschreven blijven in het reservefonds van de pensioenen van de Rijksdienst (artikel 9, vierde lid) en het voldoende zou zijn dat de verzoekende partij het de Rijksdienst mogelijk maakt de bijdragen te innen opdat zij kan deelnemen aan de verdelingen waarvan zij is uitgesloten. Nochtans blijven de verzoekende partij, zolang zij geen dergelijke overeenkomst met de Rijksdienst heeft gesloten, die verdelingen ontzegd.

B.16. De Ministerraad legt uit dat de wet, door de besturen ertoe aan te zetten de bijdragen door de Rijksdienst te laten innen - inning die thans beperkt is tot 10 pct. van de bijdragen volgens de overeenkomst die gesloten werd tussen de Rijksdienst en OMOB op 20 december 1993 -, de uitoefening mogelijk maakt van de controle die is toevertrouwd aan de Bijzondere Commissie die werd ingesteld bij artikel 13 van de wet, welke controle betrekking heeft op het adequaat karakter van de geïnde bijdragen en op de wettigheid van de gestorte pensioenen. Die maatregel zou eveneens tot gevolg hebben dat het betrokken bestuur binnen een « organisatie opgenomen wordt die het op termijn mogelijk zal maken dat de wijze van financiering van de pensioenstelsels van de plaatselijke besturen wordt geüniformiseerd en dat een grotere solidariteit tussen die stelsels tot stand komt ». De Ministerraad voegt eraan toe « dat het moeilijk denkbaar zou zijn en bovendien moeilijk in de praktijk haalbaar dat de R.S.Z.P.P.O., die het overschot (van de kinderbijslag) onder zich heeft, aan een privaatrechtelijke partner waarmee hij geen enkele band heeft, een overschot stort zonder enig verband, noch met de te financieren pensioenlast, noch met de lonen van de actieven waarop een bijdrage wordt geheven voor de financiering (van de) pensioenen ». De permanente controle die mogelijk wordt gemaakt door de overheveling van een gedeelte van de bijdragen door de Rijksdienst zou aldus een coherente en uniforme toepassing van de pensioenstelsels bevorderen, zou het mogelijk maken dat maatregelen worden genomen die bestemd zijn om de toenemende last ervan af te remmen en zou aldus onrechtstreeks bijdragen tot de solidariteitsdoelstelling.

B.17. Hoewel dergelijke doelstellingen niet lijken te zijn aangevoerd in de parlementaire voorbereiding, is het mogelijk dat de bestreden maatregel de door de Ministerraad beschreven controles kan vergemakkelijken. Toch blijkt niet dat een zo radicale maatregel als een verplichting de bijdragen door de Rijksdienst te laten innen, omdat anders het voordeel van de verdelingen van artikel 9 niet wordt toegekend, onontbeerlijk is om de voormelde doelstellingen te bereiken.

B.18. De sanctie die de plaatselijke besturen treft die de Rijksdienst niet ermee hebben belast de bijdragen te innen is zonder rechtstreeks verband met de solidariteitsdoelstelling die de wet van 6 augustus 1993 inspireert. Ze heeft onevenredige effecten ten opzichte van de door de Ministerraad aangevoerde controledoelstelling.

B.19. Het eerste middel is gegrond in zoverre het tegen de in artikel 9, derde lid, van de wet, vermelde voorwaarde opkomt. Het is voor het overige niet gegrond, evenmin als het tweede middel dat gericht is tegen artikel 10 van de wet.

Om die redenen,

het Hof

vernietigt in artikel 9, derde lid, van de wet van 6 augustus 1993 betreffende de pensioenen van het benoemd personeel van de plaatselijke besturen de woorden : « en voor zover de Rijksdienst instaat voor de inning van de bijdrage bestemd voor de financiering der pensioenen van het personeel van dit plaatselijk bestuur »;

verwerpt het beroep voor het overige.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 4 april 1995.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior